

RÂMEI

OLI

de OLGA GUDYNN

în

CE ASCUNDE ACEST JURNAL?

CAPITOLUL I

Iarna

CAPITOLUL II

Insomnii

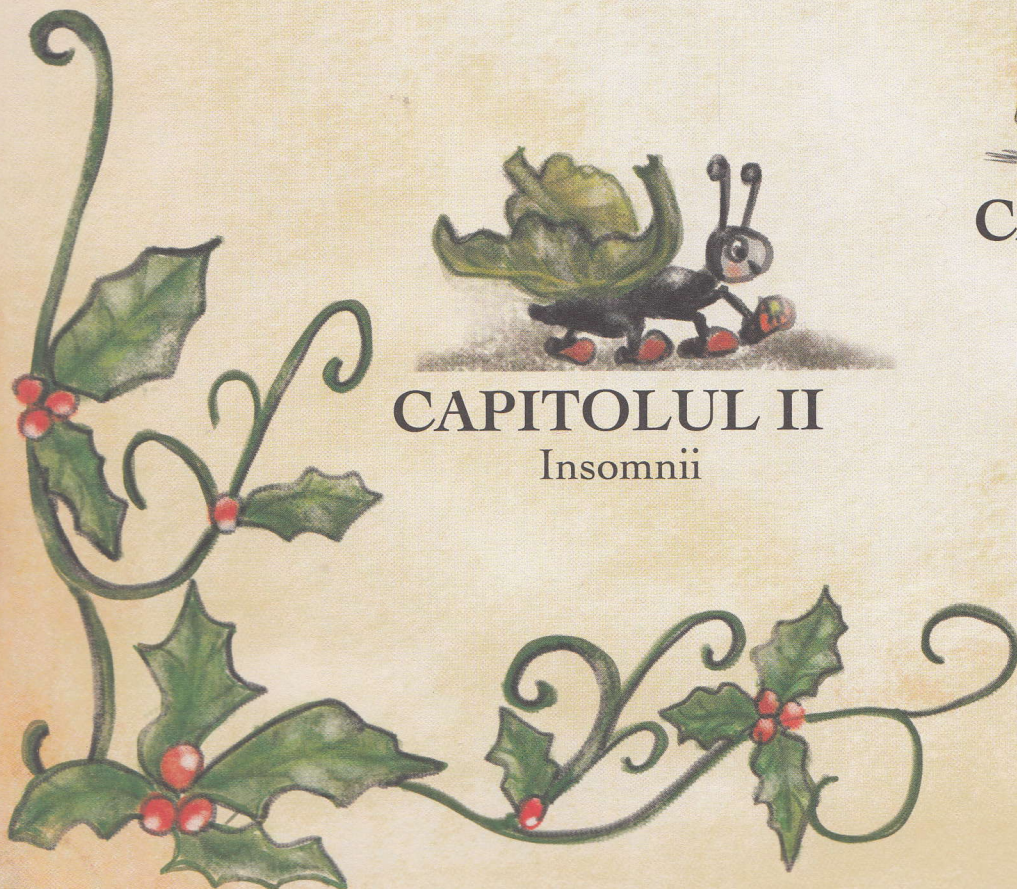
CAPITOLUL III

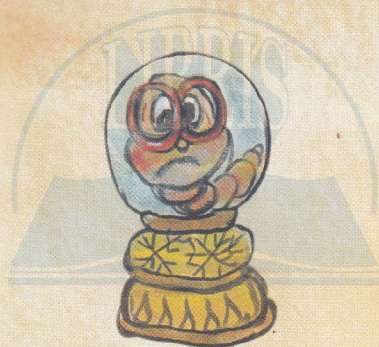
Spiridușii

CAPITOLUL IV

Laponia

CAPITOLUL V

Stăpâna Înghețului

CAPITOLUL VI

Făuritorul de Nea

CAPITOLUL VII

Peștera lui Moș Crăciun

CAPITOLUL VIII

Din nou, acasă

DRAGĂ PRIETENE,

Te rog să ai grijă de JURNALUL MEU. Ascunde tot felul de secrete. De fapt, dacă a ajuns la tine, acum este și al tău. Ți-am lăsat și ție câteva pagini libere... să mângâiești ce vrei tu!

Poți scrie chiar și chestii amuzante, că doar de-asta e JURNAL. Bunica Râmbă ~~mă~~ m-a învățat să scriu de curând și sunt foarte mândru de mine. Tot ea mi-a spus să notez pe frunze de nuc toate experiențele minunate, emoțiile, chiar și fricile din viața mea. O să vezi că nu e nici ușor, dar nici plictisitor să fii o râmbă... te poți strecura oriunde, mă rog, aproape oriunde. Că tot vorbeam de strecurat, așa am ajuns eu în ȚARA lui ~~mă~~ MOȘ CRĂCIUN. Ce mai aventură!!! Dar să încep cu începutul...

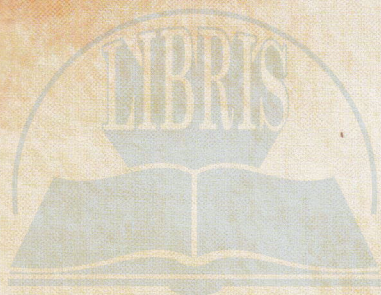
CAPITOLUL I

IARNA

(Întotdeauna mi-au plăcut ciudățeniile...)

Salutare, Jurnalule! Am atâtea gânduri care-mi aleargă prin cap, că nici nu știu cu ce să încep... Poate ar trebui să scriu că eu nu am purtat scutece niciodată. Sau poate că odată m-am balonat de la o mazăre și am avut cel mai mare vânt. Ba nu! E prea intim. Deși, Bunica Râmă mi-a spus că în jurnal pot scrie orice, chiar și bazaconii. Doar e al meu. Mă rog... Mai bine încep cu cea mai minunată experiență pe care am trăit-o până acum. Vă avertizez că e puțin bizară. Așa! Să continuăm. Stați să-mi înmoui pana în călimară. Pana cu care scriu este smulsă din coada unui Cardinal, adică un păsăroi mic și roșu care a încercat odată să mă mănânce... dar nu a reușit. Așa că e cam zgubilitică. Dacă fac greșeli, să știți că este numai vina ei! Să mai iau și o gură de ceai de scorțișoară, să am inspirație. Gata! Știu cu ce o să încep. Încep cu începutul!

Era o dimineață caldă de toamnă târzie care prevestea ceva neobișnuit. Toate viețuitoarele grădinii, unde locuiam împreună cu familia mea, își aranjau grăbite proviziile pentru iarnă. Un zgomot asurzitor se auzea în tunelul care unea căsuțele noastre mici și înghesuite de sub pământ. Unchiul Bob săpa un ultim tunel în pământ, cu un burghiu făcut dintr-un con de brad, ajutat de un miriapod dințos și vorbăreț, în vreme ce Bunica Râmă îi boscorodea încontinuu:

– Mai la stânga! Ba nu, mai la dreaaaaapta! Mai suuuus! Ba nuuuu, mai jos!!!

AȘA-MI FACE ȘI MIE!!!

Un păianjen plictisit rânjea la mine în timp ce țesea o plasă pentru insectele rătăcite care încercau, săracele, să se ascundă de frig. Mama și frații mei sortau un morman de resturi găsite la suprafață. Furnicile mășăluiau grăbite cu niște saci uriași din frunze, legați strâns de spatele lor și strigau, cu vocile lor pițigăiate, să eliberăm drumul. Nu vrei să știi cât sunt de enervante când sunt grăbite... Eu reparam crăpăturile tunelului, unde aveam să ne petrecem iarna.

Când soarele a asfințit, treaba era terminată și o liniște deplină se așternu peste toate ungherele. Lumea viselor se coborî SUB PĂMÂNT și toți adormiră, plescăind de plăcere, în culcușurile lor călduroase.

